

tal har forelagt, vil Følgen jo deraf blive den, at der vil gaae en temmelig lang Tid hen, inden det bliver nødvendigt, at Fællesforsatningen bliver vedtagen, og det er vel muligt, at Forholdene til den Tid kunne være anderledes. I vort Forslag ligger ligesom en Berettigelse for Regjeringen til at antage, at Grundlovsforandringen har Landets Samtykke, saafremt Regjeringen gennem en Folkerepresentation lader Fællesforsatningen vedtage, og følger den i vor Grundlovs § 100 foreskrevne Fremgangsmaade. Det er dernæst uberettiget, naar den ærede Rigsdagsmand har sagt, at jeg grundede min Modstand mod Fællesforsatningen paa en sproglig national Strid. Det har jeg aldrig sagt, og den ærede Rigsdagsmand er altsaa aldeles uberettiget til en saadan Paastand. Naar han har sagt, at Staten Danmark ikke kunde vedblive at eksistere under de nærværende Forhold, skylder han ligesaavel Beviset derfor, som jeg skylder Beviset for min Opfattelse af den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar 1852, og jeg troer i en endnu højere Grad; thi Kundgjørelsen har dog aabenbart ikke Form af en Contract eller Form af en Fredsslutning med Udlandet. Det er en Kundgjørelse til Kongens Undersaatter, og det er vel muligt, at det er berettiget, naar man paastaer, at Regjeringen ligeoverfor Hertugdømmerne har en vis Forpligtelse til at gennemføre Fællesforsatningen. Det er Noget, jeg aldrig har benægtet; jeg har kun benægtet, at den ingen saadan Forpligtelse har ligeoverfor Udlandet, og netop derfor troer jeg, at der er god Consequens i det af os stillede Forslag; thi, hvis en lovlig Repræsentation for begge Hertugdømmerne vedtager Fællesforsatningen, saa udfører Regjeringen den i Overensstemmelse med Kundgjørelsen af 28de Januar 1852. Der var desuden en anden Antydning i den ærede Rigsdagsmands Foredrag, som jeg kun skal besvare med to Ord. Saavidt jeg mindes, sagde han, at jeg endnu stod paa det Standpunkt, at jeg ønskede en Dualitet i Staten (Tscherning: Nei!); han sagde, at jeg ønskede den bestandige Grændse ved Kongeaen

(Nei!), og det har naturligtvis aldrig været min Mening. Jeg har med fuldkommen Sandhed været med at vedtage Danmarks Riges Grundlov som gaaende ud over Kongeaen (Tscherning: det var netop det, jeg sagde!), — ja, saa ere vi i dette Punkt enige, det glæder mig, — som jeg overhovedet ikke kan Andet end erkende, at jeg i saare Meget af, hvad vi idag have hørt fra den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds, er fuldkommen enig. Men det er oftere gaaet mig saaledes, at i Præmisserne har jeg været fuldkommen enig med ham, men ligesaa uenig med ham i Conclusionen.

Monrad: Jeg troer rigtignok, at det er en Misforstaaelse, naar man mener, at en af Kongen alene given Forsatning ikke skulde kunne have Retsgyldighed, naar der iøvrigt ikke ere Retsgrunde, der forhindre det. Hvis Regjeringen paa egen Haand gav en Fællesforsatning, hvorved der blev gjort nogensomhelst Forandring i Grundloven, — og uden Forandringer i Grundloven kan ingen Fællesforsatning gives — saa vilde den vistnok gjøre et grovt Lovbrud; men, naar selve Rigsdagen overgiver denne Myndighed til Hs. Majestæt, saa skjønner jeg ikke, at en Forsatning paa denne Maade ikke lovligt skulde kunne gives. Det er en Theorie, som vistnok kan have meget at betyde, at Folkets Samtykke behøves til Forsatningen; men man kommer ved denne Theorie til at bevæge sig i en Kreds. Hvem er det nemlig, der skal bestemme, hvad Folket er, eller paa hvilken Maade de Mand skulle vælges, der skulle paa Folkets Vegne give deres Samtykke? For at komme dertil maa man jo atter have en Bestemmelse af selve Folket, — og man kommer som sagt saaledes til at bevæge sig i en Kreds, naar man stiller Folkets fulde Samtykke som Betingelse for, at Forsatningen skal være gyldig. Jeg troer ikke, at der i saa Fald er givet mange lovlige Forsatninger; jeg troer, at maaffee enhver Forsatning, som har været givet eller vil blive givet, vilde blive ulovlig, dersom man vilde stille denne Betingelse.